

De dag dat alles anders werd

© 2020 Regina Jansen

Omslag Wim Popken ©

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle in deze verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ken je het gevoel dat je opeens binnen een dag alles kwijt ben? Soms kabbelt je leven jarenlang rustig door, waarin er weinig gebeurt en je het gevoel hebt in slaap te vallen, maar plotseling gaat alles helemaal om, steekt er een zeer felle storm op en er gebeurt dan van alles. In een kort tijdsbestek staat je hele leven totaal op de kop. Ik had zo'n dag. Maar laat mij eerst voorstellen, zodat je weet wie ik ben.

Ik ben Vera van Kampen, 24 jaar en had een kantoorbaantje in een magazijn waar het werk makkelijk, vaak zelfs saai was en de collega's meestal aardig.

Ik woonde samen met Fabian in zijn appartement in het centrum van de stad en de vrije dagen waren gevuld met soms uitgaan, winkelen of lekker niets doen. Veel hobby's had ik niet.

Gewoon lekker leven met mooie kleren en lekker eten. Mijn Motto toen: het leven gaat goed als het maar lekker gaat. Pas later heb ik gezien hoe oppervlakkig dit allemaal was.

Maar nu meer over de dag dat ik alles verloor.

Het klinkt wel dramatisch maar ik zie het gewoon zo hoewel ik achteraf het vernis laag eraf kon krabben en het echte eruit kon halen maar zover zijn we nog lang niet.

Zoals gewoonlijk liep de wekker om zeven uur af. Ik stond op, schoot in mijn kleren die ik de avond daarvoor al klaar had gelegd, deed mijn dagelijkse make-up op en kuste de slapende Fabian die nog lekker in bed lag. In de keuken nam ik snel een bak koffie en een crackertje en haastte me in mijn volkswagentje naar mijn werk

op het industrieterrein aan de rand van de stad. Iedere dag was ik altijd aan de late kant voor een goede parkeerplaats en dus ook vandaag zette ik mijn autootje ver de parkeerplaats op en liep in de motregen, gehaast met grote passen naar de personeelsingang.

Daar in de hal toen ik in wilde klokken was het ongebruikelijk druk met mensen en ook erg rumoerig. Ze stonden elkaar in de weg. Ik kwam niet eens tot de klokkaart! Mijnheer Nieuwenhoven, onze chef kon amper met zijn stemmetje boven de mensenmenigte uitkomen; "iedereen naar de kantine."

Ik weet nog dat ik de collega's aankeek en mijn schouders ophaalde en met de menigte mee naar de kantine werd gebracht. Daar zaten een aantal mannen aan een paar tafels, die druk bezig waren allerlei paperassen uit hun aktetassen te halen. Steeds meer mensen kwamen binnen in de kleine kantine waardoor ik aan de rand bij het raam ging staan en luisterde vaag naar het geroezemoes. Sommige collega's waren een stuk slimmer en pakten snel nog koffie. Het duurde nogal waardoor ik ongeduldig werd en eigenlijk baalde ik hiervan want ik had nogal wat werk liggen. Dit was verloren tijd. Het was er warm. Ik ritste mijn jas open en hoopte dat de mededeling snel voorbij zou zijn zodat ik lekker achter mijn bureau de dag rustig kon beginnen. Mensen van de werkvloer en het magazijn kwamen ook in de kleine kantine waardoor het nog krappere werd. Achteraf vond ik het zo ongelooflijk stom en naïef van mezelf dat ik de voortekenen niet eerder zag. Ik wist dat het niet goed ging met het bedrijf maar ik had er geen idee van dat het zo slecht was. Ik werkte er graag, dacht niet verder na en

vond het werk zo makkelijk. De tijd ging er meestal snel voorbij.

De directeur nam als eerste het woord en na de eerste inleiding over economische belangen en de slechte tijd verloor ik eigenlijk mijn aandacht en keek een beetje naar buiten. Nog altijd regen. Graag had ik willen kijken naar de soep van de dag maar de kleine kantine was zo bedompt en de ramen besloegen in rap tempo dat ik niets meer kon zien. Ik keek tegen de ruggen van de collega's aan en met zijn allen zaten we opgepropt in de kleine kantine waar we in groepen onze eigen tijd van pauze hebben. Vanuit het niets hoorde ik het woord failliet. Ik was verbijsterd. Volgens mij stond ik met open mond te luisteren naar het emotionele, sterke gemurmel en gebrom dat vervelend pijn deed in mijn hoofd. Ik geloofde mijn oren niet. Failliet? Wij? En ik had mijn salaris net een dikke week terug gekregen, wel dagen te laat.

Veel meer heb ik niet meegekregen. Ik geloof dat er veel vragen werden gesteld en die heren het faillissement regelden en ik wist dat ik zo maar mijn baan kwijt was. Ik voelde me doods en moet gereageerd hebben als een zombie.

Naderhand kan ik me niet herinneren dat ik naar de auto gegaan ben maar ik weet wel dat ik daar een tijdlang voor me uit zat te staren, nietsziende naar de druppels regen op de voorruit en hoe ze zich mengen en banen trokken over de ruit naar beneden. Al mijn collega's zaten op het werk en ik in de auto. Het gegons in mijn hoofd bleef.

Iets in mij besloot dat ik naar huis moest gaan en als enige ben ik daar weggegaan. Iedereen zat lekker binnen en ik ging naar huis.

De rit terug is op de automatische toer gegaan. Ik weet daar niets meer van.

Toen ik thuis kwam kreeg ik voor het eerst een warm gevoel want ik zag de rode auto van mijn vriendin. En Fabian was ook nog altijd niet weg. Wat lief, wat vreselijk lief van Marlieke. Met haar ging ik meestal lekker de stad in en ze was er bijna altijd bij wanneer we gingen stappen. Ze moet het hebben geweten dat de zaak op de fles is. Zal ze wel in de krant hebben gelezen en is naar mij toegegaan om mij te steunen. Dat deed me zo goed.

Ik parkeerde de auto aan de overkant want bij ons was alles vol en ging snel naar binnen.

Ik vond het alleen zo raar dat er niemand in de keuken of kamer was. Het was zo stil en ik zag nergens de jas van Marlieke. Vreemd.

Mij hierover verbazend ging ik naar boven, half verwachtend een boe vanuit een hoek te horen maar er gebeurde niets. Ik hoorde wel geluid vanuit de slaapkamer en ging daar aarzelend op af. Vanuit de gang zag ik Fabian druk bezig met Marlieke. Ze hadden een heftige vrijpartij! Dat kondigden ze luid aan. Het bed kraakte en schudde.

Mijn vriend en mijn beste vriendin. Mijn mond viel open, dat had ik nooit gedacht! En ik voelde me zo stom. Zo ongelofelijk stom! Grenzeloos driedubbel een stom rund en zo klote idioot.

Ik was blij dat die twee het zo goed met elkaar kon vinden maar dit had ik nooit gedacht. Het klote gevoel brak in mijn lijf. Ik trilde, deed alweer een stap naar de trap. Het is zo moeilijk om hier aan terug te denken en nog altijd voel ik de pijn en woede want ik had eigenlijk iets heel

sarcastisch moeten zeggen of keihard moeten schreeuwen.

Maar ik deed niets van dit alles. Ik vluchtte alleen weg uit het huis, stak zonder uit te kijken de straat over, snel in mijn auto en reed weg. Pas een paar straten verderop stopte ik en trillend over mijn hele lijf heb ik een potje gejankt, op het hysterische af. Op een schoolparkeerplaats heb ik met mijn vuist in mijn mond keihard gejankt en zag Marlieke en Fabian steeds voor me. Ze hebben me niet eens gezien.

Zo onvoorstelbaar dit allemaal. Ik verloor mijn baan, mijn vriend en beste vriendin. En dit allemaal in een dag en binnen een paar uur. Het was nog niet eens middag.

Uiteindelijk bedaarde ik wat en keek naar de regen op het raam.

Tja en wat nu?

Ik heb daar nog een half uur op de parkeerplaats gestaan en reed daarna naar de benzinepomp om te tanken. Ik zat te denken om in een hotel te gaan en dan een soort van plan te maken, maar dat idee kreeg niet goed gestalte in mijn hoofd. Ik kon gewoon niet denken. Waar moest ik naar toe? Ik was totaal lamgeslagen en voelde me niet in staat tot een confrontatie. Dit was de ergste dag uit mijn leven en ik had geen idee om hieruit te komen.

Weet je, ik heb geen familie meer waar ik terecht kan. De toch al kleine familie van Kampen was al vroeg uitgestorven. Mijn ouders zijn lang geleden door een auto-ongeluk om het leven gekomen en broers of zusters heb ik niet. Een klein jaar geleden is mijn opa gestorven en als enige familielid van hem had ik zijn boerderij geërfd. Ik heb hier nog niets mee gedaan want ik kon geen

beslissing nemen wat ik moest doen met de boerderij.

De vakanties en de tijd die ik daar doorbracht brengen zoete herinneringen. De befaamde appeltaart van mijn oma, de kruisbessen uit de tuin, waar jam altijd zo lekker van was, het buiten spelen rondom het erf met de hond die ze toen hadden en de lekkere eieren van de kippen. Ik moest daar aan denken toen ik aan het tanken was. En opeens miste ik mijn opa en mijn lieve oma die een paar jaar geleden is overleden. Door mijn vertrek naar het westen van het land heb ik mijn opa zijn laatste jaren weinig gezien. Ik heb hem amper opgezocht. Wel ben ik naar zijn begrafenis geweest maar daarvan herinner ik me alleen de eenzaamheid die altijd al om onze familie heen heeft gehangen.

Opeens toen ik mijn tasje pakte om te betalen wenste ik met heel mijn hart dat ik dat kleine meisje weer was dat lekker naar de boerderij met de vijf koeien kon gaan en dat er altijd iemand was die mij een thuis kon geven. Ik miste dat opeens zo erg!

Mijn oog viel op de overdekte aanhangwagens, bestemd voor verhuur en ik nam onbewust een besluit. Ik ga terug naar de boerderij.

Een half uurtje later reed ik met mijn volkswagentje en aanhanger terug naar het appartement van Fabian en tot mijn grote opluchting was de parkeerplaats leeg. Ze waren weg. Haastig parkeerde ik de aanhanger achteruit en deed de klep open van de auto.

Mijn handen trilden zo erg toen ik de voordeur openmaakte en rennend door de vertrekken keek ik eerst of er echt niemand was. Er was niemand. De slaapkamer zag er niet uit dat er even geleden

seks was geweest. Hij had het bovenraam opengedaan en nog altijd lag er het zelfde beddengoed. Die smeerlap. Hij had het niet eens verschoond. Hoe lang was dit gaande?

Als een gek ben ik bezig geweest. Mijn kleren in de auto gegooid. Mijn make-up spullen en zelfs de vuile was heb ik in de kofferbak gegooid. Mijn boeken, dvd's en cd's. Mijn kleine pruttel spulletjes en beeldjes, de oude rookstoel die nog van mijn ouders waren geweest, alles in de aanhanger. De laptop en de administratie op de rijdersstoel met de grote enveloppen waarin de brieven van de notaris zaten met de sleutel van het huis. Mijn tas kwam daar bovenop.

Op een kastje stond een grote foto waarop Fabian en ik stonden, gelukkig lachend, ooit op een zomervakantie genomen, in een zilveren lijst. Ik pakte het op en keek naar ons. Samen hadden we de lijst gekocht en ik had het betaald herinner ik me opeens. In een vlaag van woede gooide ik het kapot in de gootsteen.

De stereo (van mij) ging op de achterbank, mijn schoenen en laarzen gooide ik in de kofferbak. Nog nooit heb ik zo hard gewerkt. Ik was zo bang dat Fabian thuis kwam want ik kon hem niet aan. Ik wist geen woorden voor hem. Mijn hart klopte in mijn keel. Soms had ik teveel in mijn handen want ik moest niets vergeten. De schemerlamp die ik op een rommelmarkt had gekocht ging mee en dat bracht tranen in mijn ogen. Ik besepte dat ik iets opgaf, het voelde alsof een besluit buiten mijn schuld genomen was. De grote spiegel met de mooie gouden lijst die ik gelukkig heelhuids in de aanhanger kreeg en alle wc papier die er in huis was. Al mijn kaarsen heb ik in de aanhanger gegooid. Met de verzameling kaarsenstandaards

waar ik ooit zo druk mee bezig was. Eigenlijk had de wasmachine ook mee moeten want die had ik betaald maar om dat ding van de trap te tillen was ver boven mijn macht, ik liet die dus staan. Als laatste ging mijn boeddha beeld in de aanhanger. Daar lag alles schots en scheef. Ik keek nog even naar het huis en trok de voordeur dicht. Dat was het dan, mijn leven met Fabian en hij wist nog van niets. Een steek ging door mijn hart en ik voelde me zo moe, mijn been deed pijn door het sjouwen van de grote rookstoel. Ik had me er lelijk aangestoten. Ik liep naar mijn volkswagentje en keek even naar de gevel van het huis. Nog altijd voelde ik me raar en verdoofd. Nog altijd gonsde mijn hoofd. Voor de zekerheid controleerde ik nog of de aanhanger goed vast zat want nu zat mijn hele hebben en houden er in. Wat was ik blij dat de aanhanger afgesloten was. Feitelijk kon er niets uitvallen, stapte in de auto en duwde nog wat spul weg en deed de gordel vast.

Ik moest een paar keer diep zuchten en slikte de emotionele brok weg. Kom meid, je gaat naar huis.

De auto werd gestart en ik reed weg. Weg van het appartement, weg uit de stad, terug naar huis. Ik keek op de dashboardklok en tikte ongelovig er even op. Wat? Pas twee uur in de middag? Het voelde aan alsof er dagen voorbij zijn gegaan.

Ik reed de stad uit, naar de snelweg en deed alles op mijn gemakje. Het had geen zin om te haasten. De stoplichten waren vrijwel allemaal groen dus ik kreeg letterlijk groen licht. Het duurde dan ook niet lang voordat ik op de snelweg was. Maar ik voelde me moe en het

trillen van mijn handen begon weer. Daarom stopte ik bij het tankstation om wat te halen. Ik had de hele dag nog niets gegeten. Op de parkeerplaats pakte ik mijn tas en haalde de portemonnee eruit. Maar waar was mijn mobiel? In hoop om 'm te vinden keerde ik alles overhoop. Mijn lipstick, rijbewijs, een pen, zakdoekjes maar geen mobiel. Pfft, Ik hoopte dat ik 'm ergens anders hier in de auto had maar volgens mij ligt hij nog in het appartement van Fabian. Had ik mijn mobiel bij de sleutels neergelegd toen ik van alles aan het pakken was? Ik wist het niet zeker. Ik haalde mijn handen door mijn haar en moest weer zuchten. Alles ging weer in het tasje, sloot en checkte wel driemaal of ik de auto had afgesloten en ik liep naar het tankstation. Met een kop koffie en een broodje gezond, wat flesjes drinken, een paar plakken chocola en bijna twintig euro armer kwam ik terug en daar at ik eerst het broodje gezond op met de koffie. De rommel gooide ik in de auto, had geen zin om naar een prullenbak te lopen.

Het regende niet maar de lucht was grijs. Ik keek naar andere mensen, naar truckers en zag het verkeer voortrazen op de snelweg. Het trillen ging over maar ik was toch wel moe. De sterke koffie pepte me toch wel op, genoeg om verder te rijden. Met de radio met redelijk gave muziek op ging ik verder. Ik had nog een uur rijden voor de boeg. En zelfs de zon scheen even op de snelweg. Bij het laatste tankstation voordat ik van de snelweg af moest, stopte ik weer even voor een stop naar de wc en alweer een koffie. Daar rommelde ik even in het dashboard in hoop daar de routeplanner te vinden, maar die lag er niet. Volgens mij lag ie in de auto van Fabian. Dit wist ik ook niet meer.

Ik meende het zelf te kunnen vinden, hoewel ik er lang niet geweest was. Maar ik verdwaalde hopeloos bij de wegomlegging in verband met een nieuwe rondweg toen ik de afslag pakte. Tussen wegwerkers en lussen oude en nieuwe weg kwam ik niet uit op de juiste plek. Ik geloof dat het wel bijna een uur duurde met veel keren en omrijden en de regen kwam ook weer opzetten. Dat maakte me moedeloos en de radio ging dan ook uit. Mijn frustratie kwam opzetten. De spits kwam ook opzetten en dat alles werd te druk voor mij. Daarom parkeerde ik de auto voor een dorp bij een informatiebord. Daar zat ik even te zoeken hoe ik verder moest rijden. Ik zocht het adres op en probeerde voor mezelf een route te onthouden hoe ik moest rijden. Het begon al donker te worden. Maar weer verdwaalde ik. Op de kaart leek het me zo makkelijk maar ik kon het niet vinden. In mijn herinnering was het anders en door de frustratie en mijn belabberde stratenkennis maakte ik het erger. Soms kwam ik wel drie keer langs dezelfde plek, steeds weer vanuit een andere richting. Ik wist het niet meer. De chocola helpt me ook niet en inmiddels was het helemaal donker.

Ik had er zo genoeg van en de tranen zaten me zo hoog. Daarom zocht ik eerst naar een hotel hier in de buurt maar of er waren geen hotels of ze lieten zich niet vinden. Dan maar ergens de auto neerzetten en de weg vragen, maar de meeste mensen wisten het niet of ze stuurden me niet de goede weg. Ineens had ik er zo genoeg van dat ik de auto op een parkeerplaats ergens op een soort van industrieterrein waar allerlei vrachtwagens stonden neerzette en daar bleef ik lang zitten, diep in mijn jas gedoken en keek op

het dashboardklokje -20.43 uur- toen ik het contact omdraaide.

En daar zat ik dan. Voelde me een leeggelopen ballon en zo verschrikkelijk eenzaam. Niemand te zien en natuurlijk begon het weer te regenen. Ik begon weer te huilen. De servetjes van het tankstation waren niet voldoende. Nog nooit heb ik me zo alleen en eenzaam gevoeld. Het was alsof de bodem onder mij was weggeslagen. Ik wist niet wat ik moest doen en mijn idee naar de boerderij te gaan was zo verkeerd. Ik kon het niet eens vinden. Kan ik iemand bellen? Maar ik wist geen telefoonnummer. Dat stond in mijn mobiel en die was spoorloos. Ik zette de stoel zo ver mogelijk naar achteren en trok een jas over mij heen. Ik wist geen andere plek om de nacht er door te brengen.

Nog nooit heb ik een zo'n rotte nacht gehad. Ik heb maar weinig geslapen. Het werd koud in de wagen en soms kletterde de regen op het dak. Ik kon niet goed liggen en piekerde flink. Dat werd een draaikolk van emoties. Soms voelde ik tranen glijden, gelukkig was het donker en was ik alleen en niemand zag mijn rode, opgezwollen gezicht. Ik wist niet waar ik mijn make-up had gelaten dus ik kon mezelf niet fatsoeneren. Soms keek ik naar de lucht en zo heel af en toe zag ik een stukje maan door de wolken samen met een paar sterren maar het was te bewolkt om meer te zien. En donker was het. Niemand kwam waar ik was. Niemand wist waar ik was. Terugdenkend kwam ik tot ontdekking dat mijn leven wel erg oppervlakkig was. De mensen waarvan ik dacht dat ze om me geven bleken me te bedriegen. En het werk werd een doodlopende weg. Ik kon me niet goed concentreren op mezelf, voelde me

soms net een robot en soms zo verschrikkelijk eenzaam en doodongelukkig. Ik keek naar een boom die in een soort van berm stond waar de maan soms door de takken te zien was. Daarna werd het nog donkerder en zag ik de maan en de boom niet meer. De nacht leek eindeloos te duren. Er kwam geen eind aan. Soms dacht ik aan Fabian en Marlieke maar dat deed te pijn. Dus dat deed ik niet meer. Soms zat ik aan de boerderij te denken met mijn oma die overleed toen ik een tiener was. Ik kon me niet herinneren waaraan ze gestorven is... was ik op haar begrafenis? Dat wist ik niet meer. En toen kwam het bericht dat de buurvrouw Gerda Wijkstra mijn opa had gevonden. Hij zat zittend aan de keukentafel te wachten toen de dood hem kwam halen. Ik ben nog naar de notaris geweest, tijd waar ik maar met moeite vrij kon nemen, om te horen dat ik een boerderij had geërfd. Ik wist niet wat ik ermee moest doen, betaalde wel de WOZ waarde wat mij bijna mijn hele salaris kostte. De beslissing om de boerderij te verkopen schoof ik voor mij uit en de weken werden maanden en nu ik het zo hard nodig had kon ik de boerderij niet vinden.

Ergens was ik bang dat het niet meer bestond. Ik dronk wat water en at de laatste chocola op en dook diep weg in mijn jas en sloot mijn ogen. De zwarte lucht werd langzaam donkerblauw en wat lichter grijsblauw volgde aan de horizon. Op deze koude, regenachtige winternacht zag ik de lucht roze kleuren. De nacht verbleekte langzaam tot de dag.

De dag dat ik alles verloor was eindelijk voorbij.

Hoofdstuk 2

Langzaam kwam het industrieterrein tot leven. Een vrachtwagen reed heel zachtjes voorbij, een paar mannen in werkkleding op de fiets, een auto reed naar het werk en ik zat daar in de auto en keek naar al die mensen. Ik voelde me moe, hongerig en smerig. De dag kreeg steeds meer grijs en het werd wat drukker. Uiteindelijk stond ik heel stijf uit de auto en voelde kramp in mijn benen. Ik liep om mijn auto heen en de aanhanger en probeerde wat stijfheid kwijt te raken. Het was vroeg en nog eigenlijk wel koud maar gelukkig regende het niet meer.

Besluiteloos keek ik naar de wereld om me heen. Slechts vierentwintig uur geleden had ik dit ook allemaal. Een diepe zucht en ik stapte in mijn auto en deed de gordel om. Ik haalde diep adem en startte de auto. Het was pas half acht. Langzaam reed ik weg van mijn nachtplak en voegde me tussen het verkeer. Iedereen ging naar het werk.

Na een grote ronde wist ik eindelijk waar ik was. Van daar uit kwam ik weer op de goede weg. In daglicht is alles anders.

Ik vond zelfs een wegwijzer naar het dorp Vlietdam. Daar moest ik zijn.

Twintig minuten later kwam ik eindelijk op de Eikenlaan. Eindelijk gevonden! Nu op zoek naar nummer vijftien. Dankzij de nummerbordjes aan de weg was het makkelijk. Ik ging langzamer rijden. Nog langzamer dan zestig km per uur, de maximum snelheid. Ik kreeg een gevoel van opwinding. Dit was voortaan mijn weg, hier woon ik aan. Soms passeerde ik een boerderij maar meestal bestaat deze weg uit weilanden. Een

melkwagen draaide net voor mij de weg naar de boerderij in, achterwaarts parkerend op de weg. De chauffeur zwaaide omdat ik daarop even had moeten wachten.

Het was een lange weg en ik zat aan het eind daarvan. Ik passeerde een statig groot herenhuis met een mooie Franse tuin ervoor en de grote schuren erachter van de burenen met hun grote bomenkwekerij en hun fier wapperende vlaggen en een paar honderd meter verder kwam nummer 15 in zicht. Eindelijk! Ik ben thuis.

Ik remde af, sorteerde voor op een lege weg en draaide eindelijk de oprit op.

Maar de ontgoocheling was groot. In mijn gedachten was het een vriendelijk niet zo erg grote boerderij maar ik zag alleen struiken en jonge bomen en een scheefgezakt hek die de boerderij uit het oog onttrok. Even twijfelde ik of ik het goed had want zo herken ik de boerderij van mijn jeugd niet. Maar de oude kleine appelboom stond nog altijd aan de hoek ervan en het schuurtje dichtbij stond er nog altijd, al was het dak gedeeltelijk ingestort. Half op de weg en op de inrit zette ik de auto op de handrem en stapte uit.

Ja, dit is het, nummer vijftien, maar zo zwaar verwaarloosd. Zo anders als in mijn herinnering met de verzorgde groentetuin en de bloementuin. Met veel moeite schoof ik het hek opzij. Daar had ik al mijn kracht voor nodig. Het was koud, een harde wind blies om mij heen. Ik reed de auto het erf op en zocht de sleutel van de voordeur tussen de enveloppen van de notaris. Ik stapte uit en deed de auto op slot. De spullen liet ik erin zitten. Gedesillusioneerd keek ik rond. Wat een rommel.

Overall onkruid, hoog opgeschoten jonge boompjes en veel dood struikgewas.

Ja, ik was thuis, maar het was zo anders als ik had gedacht. De groene brievenbus was helemaal scheefgezakt en in een hoekje lagen wat oude tractorbanden die helemaal overwoekerd waren. Gedumpt. Ik kon het niet geloven. Eerst liep ik langs de boerderij waar mijn oma eerst haar mooie geurende rozen had bloeien. Nu waren ze lelijk en ver doorgesloten. Bijna niet meer te herkennen. De hortensia's waren bruin en sommige waren in stukken geknipt. De buxuskanten waren al jarenlang niet bijgehouden en de kruidentuin leek meer brandnetel dan kruid. Ik keek om me heen en de moed zonk me in de schoenen. Wat een verlaten plek.

Ik liep weer richting auto en keek naar de grote deeldeuren die dicht zaten. Ik kreeg ze niet open. Geen enkele sleutel paste. Een klein groen deurtje, waar ooit de mest van de koeien naar buiten ging in een nu niet gebruikte mestvaalt gedeelte vol bladeren en een plas water, was dichtgespijkerd.

Aan de andere zijkant kwam ik bij de bijkeuken deur die zo smerig was. Een paar kapotte potten en een omgewaaide emmer lagen erbij. Ik probeerde de sleutel en kreeg eindelijk de deur open. Het klemde behoorlijk. Maar ik kwam binnen.

In een groene oude vaas stond een soort van droogboeket. Een oude wankele tafel in de kleine ruimte met de lege kapstok ernaast. Een paar emmers in de hoek en op een houten keukenstoel lag nog wat hele oude reclame folders. In mijn herinnering was dit een zonnige bijkeuken met de pet van mijn opa aan de kapstok en zijn klompen bij de deur. Ik liep door en kwam in de echte

keuken uit. Het was zo koud binnen en ik kon de adem van mijn adem zien.

Dit was het centrum van de boerderij. Hier zaten we altijd. Ik probeerde het lichtknopje, nog een ouderwets schakelaar, maar ik kreeg geen stroom. Het bleef donker. Nog altijd stond de grote tafel in het midden met daaromheen allerlei soorten keukenstoelen. Het aanrecht van simpel wit, was smerig en de kastjes aan de muur waren zo oud. Hier was het domein van mijn oma. Hier kookte ze de heerlijke gerechten en was altijd bezig. Hier werd de radio altijd harder gezet wanneer er nieuws en vooral het weer werd voorgelezen. En hier, zittend aan deze tafel is mijn opa gestorven. Ik hield het niet meer. Ik brak.

De zonnige zo fijne herinneringen waren zo in tegenstelling met de werkelijkheid. Een koud oud huis waar niets werkte en op instorten stond. Het leek mijn leven wel! Ik zakte neer en begon te huilen. Ik kon het niet aan.

Het volgende wat ik weet is twee armen om me heen. Ik schrok en keek op. Een oudere vrouw kwam in mijn gezichtsbeeld en nam me mee in haar warmte.

In het mooie grote huis met enorme schuren erachter woonde Gerda, een oudere vrouw die ik nog vaag kende vanuit mijn tijd bij mijn opa en oma. Ze zette een groot dampend bord groentesoep voor mij en ging tegenover mij zitten en vertelde; "toen je opa gestorven was, heeft mijn zoon water en stroom afgesloten. Ik zal zo even vragen of hij het weer aansluit. Ik heb alles opgeruimd en etenswaar weggegooid. Sindsdien houden we een oogje in het zeil."

Ik was er haar dankbaar voor. De soep met een grote homp versgebakken brood deed me zo goed. Het leven leek weer goed in de grote, van alle gemakken voorzien luxe boerenkeuken. Haar leesbril lag nog op de krant die ze nog aan het lezen was. Ik keek naar Gerda. Met haar grijze haren in een modern kapsel was ze nog altijd een schoonheid. De rimpels om haar ogen verraden humor en ik herinner me dat ze altijd een warme persoonlijkheid had gehad. "Je hebt altijd veel voor hem gedaan sinds oma stierf." Zij kookte altijd een bordje meer en deed voor hem ook boodschappen toen hij zich steeds meer terugtrok, wist ik nog. "ik ga er nu wonen." Gerda keek me aan en haar ogen keken dieper dan ik had verwacht. Volgens mij zag ze ook meer dan ik vermoedde. Op dat moment wist ik dat ik er een vriendin bij had en dat deed me heel goed. De heerlijke groentesoep verwarmde me maar ik voelde me opeens ook zo moe. Ik kreeg een slaapaanval. Gerda haalde het bord weg en deed het meteen in de afwasmachine. "Je gaat even lekker slapen." Als een kind werd ik meegevoerd naar de grote kamer waar een bank stond en met een deken om me heen viel ik zo in slaap. Ik was zo moe.

Vanuit een diepe slaap werd ik wakker geschud. Ik wist niet waar ik was en stamelde wat en probeerde me het te herinneren. Er stond een man met donker haar en een gelijkenis met Gerda. Dit was haar oudste zoon en even moest ik nadenken hoe hij heette, oja Marcel. Als kind hadden we weleens gespeeld al vond hij dat meisjes stom waren. Toen we opgroeiden, groeiden we uit elkaar. De kindertijd verbleekte. Ik kwam overeind, vouwde de deken op.

“Mam is bezig bij je thuis. Kom je haar helpen?”
Hij draaide zich meteen om en was weg. Verbluft volgde ik hem en liep naar buiten, naar mijn huis. Ik had moeite met het gedrag van Marcel maar de koude wind en de wandeling over het fietspad naar mijn huis verfriste me en toen ik het erf opliep van het adres waar ik zou gaan wonen zag ik dat mijn auto weg was. Via de bijkeuken deur die open was kwam ik in de keuken en zag Gerda druk bezig met stofzuigen. Er was duidelijk schoongemaakt en er stonden wat planten in de vensterbank. Ik zag mijn oude stoel in de hoek staan en wat meer spullen die uit de aanhanger kwamen.

De houtkachel brandde en het was opeens een gezellig plekje geworden. Op tafel lagen wat schoonmaakmiddelen en in de korte tijd dat Gerda hier bezig was had ze wonderen verricht. Verrast keek ik rond. Hoewel dit bij lange na niet zo chic en mooi was als haar keuken had ze haar best gedaan. Gerda zag me en na nog een hoekje gezogen te hebben deed ze de stofzuiger uit. “Oh, je bent geweldig,” riep ik uit. “Wat is het lekker hier.”

“Alles doet het weer”. Alle gaskachels zijn aan en op de waakvlam. Er ligt een stapel hout voor de kachel op deel en ik heb een bord eten voor jou op het fornuis staan.” “Oh.” Liefdevol omhelsde ik haar. “Je bent een schat.”

Ze reageerde door ook een arm om me heen te slaan, vroeg toch bezorgd, “red je het? Je mag wel vannacht bij ons slapen.”

Even wilde ik toegeven maar ik dacht aan de reactie van haar zoon Marcel die me schijnbaar zonder reden wakker maakte. “Nee, dank je, ik red het wel.”

Gerda keek me ernstig aan. "Beloof wel dat als er wat is, dat je het me laat weten." "Dat beloof ik." En dat meen ik. Gerda was zo'n lieverd. Ik begon al echt van die vrouw te houden.

"Ik hou de achterdeur vannacht open" zei ze. "En dit is ons telefoonnummer." Ze wees op de kalender aan de muur waar ze haar nummer had opgeschreven. "Dank je." Ik vond haar zo lief. Opeens zat ik me af te vragen of mijn mobiel al gevonden was maar eigenlijk wist ik al dat ik het vergeten had. Ik kon haar niet bellen. De stofzuiger deed ze weer in de bijkeuken kast en ze vertrok. Door de schoon gelapte keukenramen zag ik haar naar haar huis lopen. Toen keek ik rond en viel de stilte op mij neer. Ik liep naar de oude grote radio en het duurde wel een paar minuten om uit te zoeken hoe ik hem aankreeg. Na wat gekraak had ik een zender met ouwe popliedjes gevonden en liep door de keuken, mijn jas eindelijk uittrekkend en hing het over een stoel heen. Oude kastjes met zachtgeel gekleurde raampjes waar het oude servies van mijn oma stond met mooie gouden knoppen eraan. Een plank die je uit kon trekken en waarop je brood kon snijden. Vanuit een oude buffetkast stonden pannen met een bloempatroon en glazen schalen. Ik keek rond. Wel een oude hoge koelkast waar niets instond maar wel schoongemaakt was. Het gasfornuis dat ook stond te blinken. Gerda is echt druk bezig geweest. Ik ging even voor de houtkachel staan maar die gaf een zodanig hitte af dat ik het niet lang volhield. Dit was mijn huis nu. Ik vond het nog altijd onwerkelijk maar ik voelde me toch een stuk beter. De planten in de keuken zagen er goed uit. Ik liep de keuken uit en kwam in de huiskamer die een stuk kouder aanvoelde, maar de

gaskachel brandde er gelukkig. Een grote zware eiken bank met een paar losse stoelen stonden er en een tafel met een zwaar tafelkleed erop. Daar vond ik de stereo met de cd's en dvd's en mijn boeken en mijn boeddha terug. Ook mijn kleren hingen over de bank. Gerda had een paar kamerplanten neergezet, echt ouderwetse kamerplanten. Een tabaksplant in de hoek, kaaps viooltjes in de vensterbank een clivia las ik op een plantensteker in blokletters geschreven. Koud staan. Weinig water. Met een glimlach keek ik verder. Groot landschap schilderij met een grote, bijna vierkante oude televisie. Een ouderwetse pick-up speler in de grote eikenkast met daaronder hele oude elpees. Een glazen servies achter de glazen raampjes. Echt ouderwetse boeken stonden erin. Allerlei herinneringen kwamen tevoorschijn. Mijn opa en oma zaten hier altijd op zon- en feestdagen. Nu kwam het benauwend over. Veel liever was ik in de keuken. Ik moest naar de wc en liep via de bijkeuken door naar de deel waar het eigenlijk wel donker was. Ik zag mijn auto op deel staan met de losgekoppelde aanhanger. Die was dus binnen gezet. Dadelijk de aanhanger maar terugbrengen.

De wc had allemaal bruine tegeltjes. Ik was blij dat Gerda er schoonmaakmiddel had ingedaan. Een halve rol grijs wc papier hing er nog. Blij dat ik het niet hoefde te gebruiken. Ik moest hoog nodig boodschappen doen.

De douche die er naast gebouwd was had grappige kleine witte tegeltjes waardoor het ouderwetse gevoel wegviel. Een piepklein wastafeltje erbij die uitkeek naar buiten door een heel vies stalraampje. Een oud energieverslindende badkamerkachel hing erboven. Ik vond het niet zo prettig om boven te

slapen en beneden te douchen. Via de deur deed ik even de deur open die leidde naar de grote kelder beneden waar ik oma's weckflessen zag. Ik durfde niet zo goed naar binnen. Het was koud op de deur. Ooit hadden hier een paar melkkoeien gestaan. Later verzamelde oma hier de bessen en de appels om ze te verwerken tot heerlijke dingen. Nu waren de raampjes opzij stoffig en smerig. Er stonden aardappelkratten en nog wat dingen maar daar had ik geen zin in. Het was koud. Ik haastte me naar de deur waarachter de trap naar boven was.

Daar was het ook koud. Op de bovenverdieping was helemaal geen kachel.

De kleinste kamer stond praktisch leeg, ik kwam er niet eens binnen.

Ik liep naar de grootste slaapkamer; de slaapkamer van mijn oma en opa. Daar stond nog altijd hun houten bed met nachtkastjes. Boven het bed hing in een zwaar zilveren lijst een oude zwart/wit trouwfoto van mijn opa en oma. Aan de andere kant een grote houten klerenkast. Ik opende de kast en zag de kleding van mijn grootouders.

Een levensgrote staande spiegel liet mij helemaal zien. Mijn ogen stonden flauw. Mijn haren hadden al te lang geen kam meer gehad. Er was wel een en ander gebeurd sinds ik mezelf de laatste keer zag.

Snel liep ik weg, vond het te koud boven. De andere slaapkamer had een oude twijfelaar waar ik ooit in geslapen had en met een schok zag ik het poppenhuis die mijn opa voor mij had gemaakt. Ik was het helemaal vergeten. Maar toen ik de deur opendeed zag ik de meubels en de kleine buigzame poppetjes. Een vader en een moeder en een dochter en een zoontje. Op dat

moment miste ik het familiegevoel heel erg en mijn opa en oma. Dat deed pijn. De scherpte ervan sneed door mij heen.

Op de wand hingen wat kindertekeningen. Die waren zo oud. Met hanenpoten stond mijn naam in een hoekje. Door het raam keek ik naar buiten over de weilanden. Wat een gelukkige, onbezorgde tijd had ik hier. Ik snapte niet dat ik niet eerder teruggegaan ben.

Ik was blij dat ik weer in de warme keuken was.

Het begon al donker te worden buiten en vol verbazing keek ik naar de wandklok maar die stond stil. Het kon toch niet zo laat zijn? Had ik zo lang geslapen? Ik kreeg honger en keek naar het eten wat Gerda voor mij had gemaakt.

Aardappeltjes met een stuk worst en andijvie. Ik warmde het op en at alles op. Het was heerlijk!

Op dat moment was het nieuws op de radio.

“Goedenavond. Dit is het nieuws van zes uur.” Ik had echt lang geslapen.

Ik ging aan de keukentafel zitten en dacht na. Het was te laat om nog iets te doen. Ik wilde graag mijn laptop gebruiken maar ik had hier geen internet. Ik pakte een glas water en begon na te denken. Allereerst boodschappen halen en de aanhanger terugbrengen. Ik kon al een dag extra gaan betalen. Ik zocht en vond een schijfblok en pen in de tafellade. Daarmee begon ik alles op te schrijven. De dingen die ik moest doen. Een mobieltje halen, dingen regelen op internet, boodschappen. Ja, al die dingen begon ik op te schrijven. Het werd een hele lijst. Daarna pakte ik de kussens van de bank in de kamer. Ik durfde niet alleen boven te slapen. Ik maakte me met mijn jas en kleren een bed en deed de radio uit en de buitendeur op slot na mijn tanden gepoetst

te hebben. Eerst twijfelde ik of ik nog naar Gerda moest gaan maar besloot het niet te doen.

Mijn eerste nacht aan mijn boerderij aan de Eikenlaan in een ander deel van Nederland. Het was wel wennen om op de grond te liggen in de keuken maar met de kachel aan werd het een nacht waar ik toch veel slaap kreeg. Hoewel ik toch een paar keer wakker schrok, herinnerde waar ik was en dingen die me te binnenschoten, toevoegde aan mijn lijst.

De volgende dag werd ik wakker doordat het licht begon te worden. Ik deed de radio aan en bleef nog even liggen. De kachel was uit en mijn gepruts hielp niet. Het lukte me niet om de kachel brandend te krijgen.

Mijn lijst was aardig vol gekriebeld, veel te doen vandaag. Dus ik stond snel op en pakte in de kamer wat kleren en liep ermee naar de douche. Ik deed de verwarming daar aan die meteen begon te stinken. Met de deur een beetje open heb ik me gedoucht maar ik kon nergens een handdoek vinden dus ik droogde me af met een T-shirt van mezelf. Mijn haren bond ik in een staartje bijeen. Terug in de keuken trok ik even een lijntje boven mijn ogen en pakte mijn tas. Er was helemaal niets eetbaars te vinden. Ik ruimde de bankkussens op en pakte de sleutel van de bijkeuken deur en draaide die op slot, checkte het voor de zekerheid of hij echt dicht zat en via de deel startte ik mijn auto en koppelde de aanhanger er aan. Pas acht uur. Gelukkig was de zon al op. Ik reed de auto naar buiten en deed de deeldeuren weer dicht. En even later was ik weg. Ik pinde allereerst mijn rekening helemaal leeg. De automatische afrekening voor de huur van Fabian, dat overspelige vriendje, zou eerstdaags

moeten plaatsvinden en dat mocht niet afgeschreven worden. Nu kon het niet op zijn rekening gestort worden. Met vele honderden euro's in mijn portemonnee en een deel onder de autostoel leverde ik de aanhanger af en betaalde. Toen begon het grote shoppen. Met een broodje op mijn vuist kocht ik een goedkope prepaid Nokia. Ik kocht een elektrische deken, handdoeken, douche spul en zoveel meer. Ik ging warenhuizen af en flinke happen geld vlogen mijn portemonnee uit. Beddengoed, een Senseo koffieapparaat, een wekkerradio, waterkoker, zaklamp, echt van alles. Inmiddels was het al twaalf uur geweest toen ik in de supermarkt zoveel uitgaf aan boodschappen dat ik het amper meer in de auto kwijt kon. Ik had de kofferbak al helemaal vol zitten en de achterbank raakte ook echt vol. Uiteindelijk stopte ik bij het dierenasiel dat buitenaf een stekje had. De honden die buiten waren begonnen te blaffen.

Die dag had ik me wel goed gevoeld maar nu even had ik het moeilijk. Ik moest aan mezelf bekennen dat ik bang was geweest vannacht, helemaal alleen in de boerderij en had besloten een waakhond te nemen. Aarzelend ging ik naar de receptie waar een kat op de toonbank in een mandje lag. Er lagen folders en er waren een paar aanplakbiljetten met "gezocht een kat" op het prikbord en een paar dankkaartjes van dieren die een fijn thuis hadden gevonden. Er was een man aan de telefoon dus ik wachtte even totdat hij klaar was. Het was koud in de receptie en ik was blij dat ik mijn jas aan had. De onzekerheid sloeg weer een beetje toe. Deed ik er wel goed aan? Maar mijn eerste nacht op mijn boerderij had gelukkig de shock van de dag dat ik alles verloor weggehaald.

"Hallo". Ik zoek een waakhond," begroette ik de man toen hij klaar was met zijn telefoongesprek. De asielmedewerker taxeerde me en zei, "loop maar even mee." En door een deur kwam ik in een hal waar je aan het eind ervan via een deur in een ruimte kwam met allemaal honden die allemaal begon te blaffen. "Zijn er kinderen?" vroeg hij. "Nee, ik ben alleen." Ik kon me amper verstaanbaar maken. De asielman knikte naar een rottweiler die zenuwachtig heen en weer drementelt. "Die heeft een hele strakke leiding nodig." Ik schudde mijn hoofd. Zo goed ben ik niet. Mijn aandacht werd getrokken door een herdershond die is gaan liggen. "En die?" wees ik. "Een teef van een jaar of 4. Een afstandshond. Wil je met haar wandelen?" Ik keek naar haar, "goed. Hoe heet ze?" Hij keek op het kaartje dat aan de tralies zat vastgeklemd. "Sheena." Hij pakte een riem die er hing en lijnde haar aan. Ik keek naar haar, rustig stond ze bij de man. Hoe anders was dat toen we buiten waren. Ze trok aan de riem en liep heen en weer te snuffelen. Ik wist dat die man me na stond te kijken. Daarom bleef ik staan en trok eens flink aan de riem en tikte op mijn been. "Sheena, zit" Tot mijn verbazing deed ze het. Ik aaide haar over haar kop heen. Dit werd mijn hond. Ik liet haar even uit en lette goed op haar. Ze snuffelde waar ze maar bij kon en plaste nog ergens. Ik nam haar mee naar de asielman om de dingen te regelen. "Je hebt veertien dagen om haar terug te brengen. Dan krijg je je geld terug. Maar een hond heeft wel een paar maanden tijd nodig om echt goed te wennen. Ze is gesteriliseerd en als ze ziek wordt mag je op onze kosten naar onze dierenarts, bel eerst even. Mocht er iets zijn dat je haar niet kan verzorgen,